

VIA Avīze

1998. gada oktobris/novembris

Vai pasaka ?

Gunārs Bajārs

Man atkal palūdza uzrakstīt pasaku. Par to pašu – mūsu augstskolu. Augstskolu, kas daudziem no mums pašlaik ir vairāk nekā mājas. Kas vēl ir jauna un tāpēc prasa lielu darbu, lai nostādītu to uz kājām. Kā jau jebkurš mazs bērns.

Kāpēc mazi bērni tic pasakām? Droši vien tāpēc, ka grib tām ticēt. Varbūt ne visām. Dažādi esam mēs paši, atšķirīgas pasakas, kurām ticam. Mana meita nesen zinās, ka esot bērniībā ticējusi pasakai par Leipuntriņu, kas, ka tā pastāv, tikai tik ļoti, ļoti grūti tur nokļūt. Vairāk vai mazāk vēlamies pasakām ticēt arī tad, kad paaugamies. Tikai sākam uzdot jautājumus: Kas? Kur? Kad? Kā? Ko? Kāpēc? Uz pirmajiem pieciem vairumā gadījumu atbildēt nemaz nav tik grūti. Grūtības parasti rodas ar pēdējo. Kāpēc?

Nesim, piemēram, pavisam nopietnu pasaku par ViA akreditāciju. Akreditācijas nolikumā rakstīts, ka, lai akreditētu augstskolu, nepieciešams sagatavot vispārējo dokumentu paketi un akreditēt 1/3 no augstskolas studiju programmām. No tā izriet, ka pagājušajā gadā akreditācijas iegūšanai pietika ar vienas programmas akreditāciju, jo mums bija licence trim profesionālajām studiju programmām.

Tātad, kas? - Akreditācija. Tā pagājušajā gadā tika pasludināta par galveno uzdevumu? Atbilde uz – kur? – visiem pašsaprotama. Kad? - Rudenī sparīgi ķērāmies klāt pie augstskolas pašnovērtējuma procesa. Kā? Tika sastādīts veicamo darbu saraksts, termiņi, atbildīgie utt. Nolēmām kā pirmo uz akreditāciju virzīt – ko? - politoloģijas studiju programmu. Kāpēc? Izskatījās viscerīgākā docētāju augstās kvalifikācijas dēļ.

Bija jāsarāžo tāda dokumentu kaudze, lai visi birokrāti būtu paēduši caur tiem grauždamies. Gāja grūti. Visi tik ļoti aizņemti daudzajos darbos, tik skrejoši, ka negribēja redzēt un darīt to, ko paši tika izvirzījuši par galveno. Tāpēc vislielākais paldies tiem, kas tiešām saprata un darīja visu, lai šis pašnovērtēšanās process virzītos uz priekšu. Pirmkārt, Ilgvaram, Guntai un Mairai, kas savu darbu vienmēr paveica precīzi un savlaicīgi. Nedomāju, ka viņi to darīja tikai draudzības vai līdzjutības pēc. Tādi viņi ir, uz kuriem var paļauties. Bail pat iedomāties, kas būtu augstskola bez viņiem. Tāpat paldies Genovefai, Inesei un

Evijai, kas veica lielu tulkošanas un drukāšanas darbu. Protams, arī Vinetai, kas apkopoja aptaujas anketu rezultātus. Beigu beigās viss tika salikts sešās diezās mapēs un nogādāts izvērtēšanai AIKNC (Augstākās izglītības kvalitātes novērtēšanas centrā). Mapes tika caurskatītas un atzītas par gana labām iesniegšanai akreditācijai. Atlika tikai daži gali, ko pieslīpēt politoloģijas studiju programmā. Tāds darbiņš, ko nevar izdarīt cilvēks no malas, bet vajadzīga profesionāla politologa roka. Dīvaini, bet darāmais vēl joprojām gaida darītāju. Kāpēc? Tādēļ jau tā ir pasaka, ka tajā notiek neiedomājamas, neizskaidrojamas un brīnumainas lietas.

No akreditācijas procesa mums nav jābaidās. ViA ir labas studiju programmas. Tās gan atšķiras no citu augstskolu piedāvātajām programmām. Tāpēc ne visiem ir saprotama mūsu studiju kombināciju sistēma, bet domāju, ka eksperti sapratīs. Tāpēc jau viņi ir eksperti. Mums ir labi docētāji. Ne velti viņu profesionālā kompetence aptaujas anketās tika novērtēta ļoti augstu – no labi līdz pat izcili. Kopumā neviens rādītājs nebija zemāks par viduvēji, bet pārsvarā – labi un ļoti labi. Ne tik labi visās nodaļās veicas ar pētniecisko darbu, tāpēc pašlaik to cenšamies aktivizēt. Mēs varam lepoties ar savu bibliotēku, kurā divos gados ir paveikts daudz. Varbūt mums vēl nav pietiekami liels grāmatu fonds, bet tās ir mūsdienīgas un kvalitatīvas visās studiju programmās. Tāpat arī iespējas izmantot datorus un studentu viesnīca, kas varbūt dažkārt raisa neapmierinātību studentos, pilnīgi atbilst akreditācijas izvirzītajām prasībām. Tik vien tā darba, kā to visu, atbilstoši prasībām, uzlikt uz papīra. Pagājušajā gadā nepaguvām...

Šogad situācija augstskolā ir nedaudz mainījusies. Tas, ka klāt nākusi vēl viena patstāvīga studiju programma, nosaka, ka arī akreditācijai jāpagatavo vēl vienas studiju programmas dokumentācija (pašlaik Augstākās izglītības padome prasa, lai puse programmu būtu akreditētas pirms augstskolas akreditācijas). Jānopurina putekļi no iepriekš sagatavotajiem augstskolas akreditācijas dokumentiem un... jāķeras pie to pārrakstīšanas. Dokumenti nedrīkst būt vecāki par pusgadu. Nedaudz žēl paveiktā. Žēl arī to, kas ieguldījuši lielu darbu. Bet kas bijis, bijis. Ceru, ka šī gada laikā visi tomēr būs sapratuši svarīgāko. Šogad akreditācijai nepieciešamais darbs noteikti taps paveikts, citādi netikt pie valsts statusa, regulāra finansējuma un vispārattītiem izglītības dokumentiem. Pasakas arī mūsdienās joprojām beidzas laimīgi. Kāpēc ne?

Tagad Latvijā tāds populārs sauklis esot- "Mēs mīlam šo valsti", nu, tad, lūk, es arī ar pilnīgi skaidru apziņu, uzliekot roku uz sirds, varu teikt: "Es mīlu šo Latviju". Lai cik tas arī jocīgi dažiem nešķistu (arī man, starp citu). Tādas izjūtas man gan ir samērā svešas, bet tieši to es jūtu Amerikā. Ir tik daudz vērtību, kuras mēs Latvijā neapzināmies vai novērtējam, bet kuras, aizbraucot kaut kur tālāk, liek sevi atcerēties.

Tiem, kas mani nepazīst, varu pavēstīt, ka divus gadus man bija tas gods studēt politikas zinātni Vidzemes Augstskolā, pašlaik es esmu "political science major in University of Wisconsin-Eau Claire". Šeit es nokļuvu ar Sorosa Fonda Latvijā gādību, caur programmu, kas saucas "Otrā kursa apmaiņas programma". Šī ir vienu mācību gadu ilga apmaiņas programma, kuras ietvaros dārgais Džordžs maksā par visu. Iesaku pamēģināt. Vismaz nokļūstot Amerikā sapratīsiet, kur esat dzimuši.

Šitas rakstiņš droši vien izskatīsies kā kādas gaudas pēc mājām. Un tajā pašā laikā tas varētu šķist nicinošs pret stiprāko nāciju pasaulē, bet... piedodiet, es tiešām tā domāju.

Traki jau ir ar to Ameriku, bet vēl trakāk ir ar tiem nabaga amerikāņiem. Savāda nācija. Viņus gan tur nevar vainot, jo viņi nav redzējuši neko citu kā trīs amerikāņu pamatvērtības: barības vielas (par ēdienu to nosaukt ir pagrūti, jo tas vienkārši ir kaloriju daudzums, kas cilvēkam ir jāuzņem, lai eksistētu), TV un protams visa veida sports (ar visa veida sportu, vismaz šajā Amerikas daļā, kur atrodos es, tiek saprasts beisbols un amerikāņu futbols, protams, skatoties, nevis piedaloties). Viss. Izskatās, ka vairāk nekā cits amerikāņus nespēj aizraut kā tikai šīs trīs lietas un to sajaukums vai kaut kas, kas saistīts ar šīm

vērtībām. Piemēram, "Barība+TV" vai "Spors+TV" jeb arī viss kopā "Barība pie TV, vērojot beisbolu".

Vēl viena taisnība, kas ir attaisnojusi: "In America everything is BIG". Tieši tā tas arī ir. Viss tiešām ir liels. Sākot ar mašīnām un mājām un beidzot ar visparastākajām lietām, tādām kā Coca-Cola (vismazākais daudzums, ko var nopirkt veikalā, ir kaste ar 12 bundžiņām. Veikalā nevar nopirkt vienu bundžiņu ar Coca-Cola) Saldējumu var dabūt tādās bundžās, kādās Latvijā pārdod krāsu (3-5 litri). Nav brīnums, ka beigās arī paši amerikāņi nav nekādi mazie...

Atšķiras arī akadēmiskā dzīve. Mācību sistēma tiešām ir noslīpēta tā, ka te nevar nemācīties. Vidēji pusgadā tiek apgūti pieci priekšmeti. Nepastāv gala eksāmeni, tie notiek visa pusgada garumā. Uzdotā literatūra ir arī jāizlasa. Un bibliotēkās cilvēki lasa to, kas ir uzdots, nevis avīzes... Universitātē tikt iekšā ir samērā viegli, bet, jo augstāks kurss, jo smagāka mācību nasta. Protams, kursa kvalitāte ir pilnībā atkarīga no profesora. Mācībspēki šeit gan visumā ir nepelnīti labi. Iespējams, ka man vienkārši ir noveicies.

Lai gan mācības tiešām ir grūtas, amerikāņiem vajadzētu mācīties vēl vairāk, var būt tad no viņiem būtu kāda jēga. Ar to es nebūt negribu teikt, ka nabaga amerikāņu atvases ir vienkārši stulbas. Nē, nebūt ne, bet dažreiz es tiešām nesaprotu, kāpēc viņi iet uz universitāti. Kā teicis kāds no gudrajiem (laikam mans vectēvs): "Mēs varam mācīties visu mūžu, tik un tā muļķi nomirsim." Lai gan šis teiciens attiecas kā uz mani, tā arī uz jums visiem, tas ir teikts par šo nāciju. Protams, ir izņēmumi amerikāņu vidū. Ir tiešām domājoši cilvēk bērni, kuriem mācības nāk par labu. Iespējams, ka pēc kāda laika manas domas par šo valsti mainīsies. Šie varbūt ir pirmie saasinātie iespaidi par šo zemi, interesanto kultūru un dzīvesveidu.

Starptautisko studentu apmaiņas programmu

Madara Sušķēviča

Starptautiskā Ekonomikas un Komerczinību studentu sociācija (saīsinājumā AIESEC), sākot ar šo gadu, organizē Starptautisko studentu apmaiņas programmu Vidzemes Augstskolā.

Kas ir AIESEC Studentu apmaiņas programma?

Starptautiskā praktikantu apmaiņas programma dod studentiem iespēju gūt praktisko darba pieredzi ārzemju kompānijās akadēmisko studiju laikā. Līdz ar to programma padara vienkāršāku pāreju no studijām uz darbu uzņēmumā. Programmā ir iespēja piedalīties studentam, kas studē ekonomiku vai citas sociālās zinātnes (politiku, psiholoģiju, žurnālistiku, valodas) un vērtības vismaz trešo gadu. Tā ir lieliska iespēja papildināt savas zināšanas noteiktā jomā, kas studentu interesē, strādājot praksē citas kultūras vidē. Programmas

ietvaros students var izvēlēties strādāt jebkurā no 87 valstīm, kur darbojas AIESEC.

Kāda ir pieredze, strādājot ar Studentu apmaiņas programmu, citur pasaulē?

Šī programma pasaulē darbojas jau 50 gadus. Programmā līdz šim ir piedalījušies vairāk kā pusmiljons studentu. Programmas rezultātā students iegūst starptautisku darba pieredzi, iepazīst attiecīgās valsts kultūru un tās tradīcijas, kā arī iegūst daudz draugu un kontaktu biznesa aprindās. No citām Starptautiskajām studentu apmaiņas programmām AIESEC organizētā atšķiras ar tās unikālo uzņemšanas programmu, kas ļauj studentam iegūt ne tikai darba pieredzi, bet arī izbaudīt citu kultūru, dzīves stilu, attieksmi, tradīcijas. AIESEC praktikantam palīdz nokļūt uz šo valsti, nodrošina legālu darba iespēju (nokārto darba atļauju), dzīvesvietu, iesaista dažādās sabiedriskās un

AIIESEC aktivitātēs, tādā veidā ļaujot iegūt plašāku pieredzi, kas neaprobežojas tikai ar darbavietā iegūto.

Kā šī programma darbojas Latvijā?

Latvija ir piedalījies šajā programmā gan kā valsts, kas dod iespēju studentiem praktizēties ārzemju uzņēmumos, gan arī kā valsts, uz kuras uzņēmumiem strādāt brauc studenti no citām valstīm. Pašlaik Latvijā Studentu apmaiņas programma atrodas sākuma stadijā, taču Latviju jau paguvuši apmeklēt 7 ārzemju studenti un 15 studenti no Latvijas ir piedalījušies programmā, strādājot dažādos uzņēmumos ārvalstīs.

Lai students piedalītos šajā programmā, tam ir jāiziet atlases process, kura gaitā tam ir jāaizpilda anketa, jāiesniedz izglītību un valodu zināšanas apstiprinoši dokumenti, un jāpiedalās intervijā, kuru vada AIIESEC un biznesa sektora pārstāvji, jo organizācijas prioritāte ir kvalitatīvas prakses nodrošināšana gan studentam, gan uzņēmumam.

Pagājušajā gadā Rīgas Komercbankā strādāja Loli no Spānijas, kas, piedaloties šajā programmā, pašlaik strādā praksē IBM Londonā. Pašlaik Latvijā strādā 2 studenti – Teds no Kanādas uzņēmumā “Delta Marketing” un Daniels no ASV uzņēmumā DHL International (Latvija) SIA. Somijas uzņēmumā “Tieto” programmas ietvaros pašreiz strādā 4 informācijas tehnoloģiju studenti no Rīgas un Daugavpils..

Kā tu vari piedalīties šajā programmā?

Sākot ar šo gadu arī Vidzemes augstskolas studentiem ir iespēja iesaistīties šajā programmā. Iespēja ir arī Tev – iegūt ārvalstu pieredzi kādā no 86 pasaules valstīm Tevi interesējošā sfērā laika posmā no 3 mēnešiem līdz pusotram gadam. Ja tas Tevi ir ieinteresējis, tuvāku informāciju tu vari iegūt, uzrakstot savus jautājumus Madarai (tur9723@va.lv) vai Dacei (eko9625@va.lv). Sīkāku informāciju tu drīzumā varēsi lasīt arī uz ziņojumu dēļa gan Tērbatas, gan Cēsu ielā.

<http://www.valmiera.lanet.lv/~aiesec/>

Jauniešu konference Krimuldas vidusskolā

Anda Peipiņa,
politoloģija II

22.-23.oktobrī ASV Miera korpuss, Vidzemes Augstskolas politikas zinātnes studentu organizācija un Vidzemes Augstskolas studentu asociācija Krimuldas vidusskolā organizēja Jauniešu konferenci. Tajā piedalījās 90 jaunieši no Latvijas vidusskolām (Daugavpils, Rēzekne, Pļaviņas, Engure, Krimulda, Liepāja, Ventspils u.c.), kurās strādā Miera korpusa brīvprātīgie.

Konferences mērķis bija rosināt jauniešus aktīvi piedalīties sabiedrības procesos, uzņemties atbildību par saviem uzskatiem un rīcību. Konferences ietvaros dalībnieki iepazinās ar sekojošiem jautājumiem: demokrātijas pamatprincipi, Eiropas Savienība, masu saziņas līdzekļi un to ietekme uz dzimumu lomām, navalstisku organizāciju veidošana un darbība, konfliktu pārvaldīšana, cilvēktiesību vides jautājumi. Līdztekus jau minētajām tēmām konferences dalībnieki varēja uzlabot savas angļu valodas zināšanas, jo konference notika tieši šajā valodā.

Es kā viena no organizētājiem varu teikt, ka šādas konferences ir ļoti vērtīgas, jo radās priekšstats, ka daudziem no jauniešiem ir maza izpratne, piemēram, par Eiropas Savienību. Jāpiebilst, ka šajā konferencē piedalījās ne tikai latviski, bet arī krieviski runājoši jaunieši, kas ir

nozīmīgi Latvijas sabiedrības integrācijas procesam. Šie jaunieši kontaktējās, guva praktiskas un teorētiskas iemaņas, veidoja kopīgus priekšnesumus, mācījās strādāt komandā.

Lekciju mērķis šajā pasākumā bija sniegt dalībniekiem nelielu ieskatu teorijā, radīt diskusijas un kopīgi izdarīt secinājumus. Miera korpusa brīvprātīgie darīja, ko spēja, lai padarītu šīs lekcijas ļoti interesantas. Secinājumi dažviet jau bija nepārdomāti. Bija redzams, ka daži jaunieši nav pietiekoši iedziļinājušies attiecīgā problēmā. Piemēram, kādā no lekcijām par Eiropas Savienību tika secināts, ka Latvijai jāklūst liberālāka un jāievieš divas valsts valodas, lai ātrāk iekļūtu šajā organizācijā. Tas pēc manām domām tikai pierāda, ka šādām konferencēm jānorit biežāk, lai paplašinātu jaunās paaudzes redzesloku un novērstu vienvirziena, neelastīgu domāšanu. Protams, jaunieši ne tikai citīgi piedalījās lekcijās un domāja, kādas ir Latvijas nopietnākās problēmas, bet arī izklaidējās. Priekšnesumu konkurss, kurā katra grupa izcēlās ar lielu atjautību un izdomas bagātību, Krimuldas vidusskolas baseins un diskotēka tikai palīdzēja nostiprināt dalībnieku jaunizveidotās draudzības saites.

Mobilie

Jānis Ķirpītis

Mobilais tālrunis ir kļuvis par daudzu studentu neatņemamu dzīves satāvdaļu arī Vidzemes Augstskolā. Sakaru atūstībai, protams, ir liela nozīme, bet mani ieinteresēja, kas motivē cilvēkus savā īpašumā iegūt mobilo tālruni un cik liela ir cilvēka atkarība no tālruņa? Pēc saviem novērojumiem varu pateikt, ka studenti mūsu

“kojās” dažkārt sazvanās pat viena stāva ietvaros, kas apstiprina domu par to, ka tehnoloģisko progresu veicina cilvēku slinkums. Ir novērojama arī mobilo tālruņu izmantošana lekciju laikā – gan studentiem, gan pasniedzējiem. Pēdējie pētījumi Skandināvijas valstīs (kur, piemēram, Somijā mobilais tālrunis ir katram otrajam valsts iedzīvotājam) liecina, ka mobilo tālruņu lietotāji

Tagad Latvijā tāds populārs sauklis esot- "Mēs mīlam šo valsti", nu, tad, lūk, es arī ar pilnīgi skaidru apziņu, uzliekot roku uz sirds, varu teikt: "Es mīlu šo Latviju". Lai cik tas arī jocīgi dažiem nešķistu (arī man, starp citu). Tādas izjūtas man gan ir samērā svešas, bet tieši to es jūtu Amerikā. Ir tik daudz vērtību, kuras mēs Latvijā neapzināmies vai nenovērtējam, bet kuras, aizbraucot kaut kur tālāk, liek sevi atcerēties.

Tiem, kas mani nepazīst, varu pavēstīt, ka divus gadus man bija tas gods studēt politikas zinātni Vidzemes Augstskolā, pašlaik es esmu "political science major in University of Wisconsin-Eau Claire". Šeit es nokļuvu ar Sorosa Fonda Latvijā gādību, caur programmu, kas saucas "Otrā kursa apmaiņas programma". Šī ir vienu mācību gadu ilga apmaiņas programma, kuras ietvaros dārgais Džordžs maksā par visu. Iesaku pamēģināt. Vismaz nokļūstot Amerikā sapratīsiet, kur esat dzimuši.

Šitas rakstiņš droši vien izskatīsies kā kādas gaudas pēc mājām. Un tajā pašā laikā tas varētu šķist nicinošs-pret stiprāko nāciju pasaulē, bet... piedodiet, es tiešām tā domāju.

Traki jau ir ar to Ameriku, bet vēl trakāk ir ar tiem nabaga amerikāņiem. Savāda nācija. Viņus gan tur nevar vainot, jo viņi nav redzējuši neko citu kā trīs amerikāņu pamatvērtības: barības vielas (par ēdienu to nosaukt ir pagrūti, jo tas vienkārši ir kaloriju daudzums, kas cilvēkam ir jāuzņem, lai eksistētu), TV un protams visa veida sports (ar visa veida sportu, vismaz šajā Amerikas daļā, kur atrodos es, tiek saprasts beisbols un amerikāņu futbols, protams, skatoties, nevis piedaloties). Viss. Izskatās, ka vairāk nekā cits amerikāņus nespēj aizraut kā tikai šīs trīs lietas un to sajaukums vai kaut kas, kas saistīts ar šīm

vērtībām. Piemēram, "Barība+TV" vai "Spors+TV" jeb arī viss kopā "Barība pie TV, vērojot beisbolu".

Vēl viena taisnība, kas ir attaisnojusi: "In America everything is BIG". Tieši tā tas arī ir. Viss tiešām ir liels. Sākot ar mašīnām un mājām un beidzot ar visparastākajām lietām, tādām kā Coca-Cola (vismazākais daudzums, ko var nopirkt veikalā, ir kaste ar 12 bundžiņām. Veikalā nevar nopirkt vienu bundžiņu ar Coca-Cola) Saldējumu var dabūt tādās bundžās, kādās Latvijā pārdod krāsu (3-5 litri). Nav brīnums, ka beigās arī paši amerikāņi nav nekādi mazie...

Atšķiras arī akadēmiskā dzīve. Mācību sistēma tiešām ir noslīpēta tā, ka te nevar nemācīties. Vidēji pusgadā tiek apgūti pieci priekšmeti. Nepastāv gala eksāmeni, tie notiek visa pusgada garumā. Uzdotā literatūra ir arī jāizlasa. Un bibliotēkās cilvēki lasa to, kas ir uzdots, nevis avīzes... Universitātē tikt iekšā ir samērā viegli, bet, jo augstāks kurss, jo smagāka mācību nasta. Protams, kursa kvalitāte ir pilnībā atkarīga no profesora. Mācībspēki šeit gan visumā ir nepelnīti labi. Iespējams, ka man vienkārši ir noveicies.

Lai gan mācības tiešām ir grūtas, amerikāņiem vajadzētu mācīties vēl vairāk, var būt tad no viņiem būtu kāda jēga. Ar to es nebūt negribu teikt, ka nabaga amerikāņu atvases ir vienkārši stulbas. Nē, nebūt ne, bet dažreiz es tiešām nesaprotu, kāpēc viņi iet uz universitāti. Kā teicis kāds no gudrajiem (laikam mans vectēvs): "Mēs varam mācīties visu mūžu, tik un tā muļķi nomirsim." Lai gan šis teiciens attiecas kā uz mani, tā arī uz jums visiem, tas ir teikts par šo nāciju. Protams, ir izņēmumi amerikāņu vidū. Ir tiešām domājoši cilvēkbērni, kuriem mācības nāk par labu. Iespējams, ka pēc kāda laika manas domas par šo valsti mainīsies. Šie varbūt ir pirmie saasinātie iespaidi par šo zemi, interesanto kultūru un dzīvesveidu.

Starptautisko studentu apmaiņas programmu

Madara Suškēviča

Starptautiskā Ekonomikas un Komerzinību studentu asociācija (saīsinājumā AIESEC), sākot ar šo gadu, organizē Starptautisko studentu apmaiņas programmu Vidzemes Augstskolā.

Kas ir AIESEC Studentu apmaiņas programma?

Starptautiskā praktikantu apmaiņas programma dod studentiem iespēju gūt praktisko darba pieredzi ārzemju kompānijās akadēmisko studiju laikā. Līdz ar to programma padara vienkāršāku pāreju no studijām uz darbu uzņēmumā. Programmā ir iespēja piedalīties studentam, kas studē ekonomiku vai citas sociālās zinātnes (politiku, psiholoģiju, žurnālistiku, valodas) un datorzinības vismaz trešo gadu. Tā ir lieliska iespēja papildināt savas zināšanas noteiktā jomā, kas studentu interesē, strādājot praksē citas kultūras vidē. Programmas

ietvaros students var izvēlēties strādāt jebkurā no 87 valstīm, kur darbojas AIESEC.

Kāda ir pieredze, strādājot ar Studentu apmaiņas programmu, citur pasaulē?

Šī programma pasaulē darbojas jau 50 gadus. Programmā līdz šim ir piedalījušies vairāk kā pusmiljons studentu. Programmas rezultātā students iegūst starptautisku darba pieredzi, iepazīst attiecīgās valsts kultūru un tās tradīcijas, kā arī iegūst daudz draugu un kontaktu biznesa aprindās. No citām Starptautiskajām studentu apmaiņas programmām AIESEC organizētā atšķiras ar tās unikālo uzņemšanas programmu, kas ļauj studentam iegūt ne tikai darba pieredzi, bet arī izbaudīt citu kultūru, dzīves stilu, attieksmi, tradīcijas. AIESEC praktikantam palīdz nokļūt uz šo valsti, nodrošina legālu darba iespēju (nokārto darba atļauju), dzīvesvietu, iesaista dažādās sabiedriskās un